

אחרי שגמר את הארוחה בשלוה הוא קיש ללוח את חוקרי המשטרה לחדרו. על הקולב בקרבת הקיר היו תלויים זוג מכנסיים אפורים. מכוסית כתמי סיד, בארון נמצאה חולצה צהובה בגי' מקומטת.

מהיכן בא הסידי? מדוע החולצה מקומטת? מהיכן כתמי הודם במכנס הימני?

קיש הסביר מייד: הסידי על המכנסיים בא מקרבנת אל הקיר. בחולצה הוא ישן, מכיוון שהפיומה שלו במכנסה. והדם — מפצע לא טרי שנפתח אותו יום ברגלו.

התשובה לא סיפקה את החוקרים, במיוחד לאחר שאחד מהם נזכר כי ראה את קיש באותו ערב ברחוב לבוש בבגדי העבודה אתם ציין הנס הירש. במסדר זיהוי שנערך למחרת זיהה הירש את קיש. תשעים ותשעה אחוזי. קיש נשלח לכלא.

שם פגש בהרבה מידידיו שהסתכסכו ל' אחרונה עם החוק, הוא פגש שם גם ביוסף לוי יוצא הונגריה כמותו, שהתידד עמו עתה יותר מבכל פעם אחרת, אך הפגישה היתה קצרה.

כי מספר לילות אחר-כך שוחרר יוסף לוי לפתע ממעצרו. אחר ביקור קצר בביתו, יצא לוי למגרש חול בקרבת שפת-הים, החל חו' פז בקרבת עמוד חשמל.

הירש לא קיש. באותו רגע נשמע קולו המוכר של איש המודר הפלילי, דוד לייבוויץ. הוא רצה לדעת מה מחפש במקום זה לוי, אחת יאשימו בשוטות. לוי הש' תכנע שכדאי למסור את האינפורמציה: אנ' דוד קיש ביקש ממנו שיעשה לו טובה גדו' לה — הוא משכן את חליפתו בשוק בצלאל תמורת 25 לירות. הוא יצטרע מאד על ה' חליפה הטובה שתאבד לו אם לא יבוא ל' קחתה תוך ימים מספר. לוי יקם את החליפה ויממן את ההוצאות מתכשיטים שימצא ב' חצר ליד עמוד החשמל. הם לא גנובים, הב' טיחו קיש. הוא החביאם במקום זה מכיוון שבמלון יש גנבים.

את המשך החפירה פרך לייבוויץ בעצמו. מתחת לכבנה נתגלתה לבסוף קופסת גפרורים. בתוכה נמצא רכוש בשווי 300 ל"י: צמיה, טבעה, סיכת זהב ושרשרת כסף שעליה לא היה חרוט השם קיש, כפי שאפשר היה לצפות. כי אם הירש.

כל זאת סיפר לוי בבית-משפט השלום בשעת משפטו של קיש, נמסר אחר כך ל' חקירה ליריו הנאמנות של הנאשם, שניסה להוכיח כי לוי אינו אלא אחת הצפורים ה' מאולפת המוסרות א נפורמציה על עולם ה' פסע למשטרה.

לוי הסכים עם קיש כי הוא מכיר אישית קציני משטרה ושוטרים, יושב עמם לעתים תכופות בבית-קפה.

סיכם קיש במכת גנד: "אשתו עובדת ב' בית' זונות, בגלל זה הוא מוכרח למסור דברים למשטרה!"

כסף וסגירות בלבנים. עתה הגיע

תורו של קיש (27), שהכריז על עצמו כ' מהגוס טכסטיל, להעיד. הוא נשבע בהן' צדק: הוא לא דבר כלל עם לוי על תכשי' טים. הוא דיבר עמו בקשר לחליפה, אך נתן בידיו סך של 30 לירות.

"והרי לכלא אין להכניס כסף?" שאלו ב' תמיהה השופט יוסף בן-חננין. קיש חיין חיוך רב'משעות: "אחרי שנתיים לו 30 לירות נשארו בכיסי עוד 40 לירות. זו לא הפעם הראשונה שאני במעצר תמיד אני מעביר בלבני כסף וסגירות."

קיש לא התעצל, הזמין עדי הגנה אשר, לדבריו, ראו כיצד נתן ללוי את הכסף. כתו' בת חלק מהעדים שונתה בינתיים: בית-הסהר המרכזי רמלה.

דרכי אדם דרך קבר

כידוד טוב של משה סבלן, אשר נרצח ב' שבוע שעבר בקוביבה (העולם הזה 874) נקט דוד נגיים גם בכמה משיטותיו. הוא לא הסתפק באשה אחת שנשא בעיראק, ממנה עלה לפני ארבע שנים. הוסיף עקרת בית שניה לביתו בארץ. כסבלן כן היה גם נגיים גבוה ומשופם, בעל הופעה ביריבית המחזקת על-ידי כתובת הקעקע המחוקה על זרועו הימנית.

בוה נגמר הדמיון בין השניים. נגיים, ה' תופס את הענינים ישר ובפשטות, ניצל בת' מידות את העבודה שהעניקה לו בקושי משך 12 יום בחודש, ובביתו שררו שקט ושלוה למרות נוכחותם של שתי הנשים, שלושה ילדים והבא ששון הזקן, שהתגוררו יחדיו בחדר אחד בצריף עלוב.

ביום השישי שעבר הרגיש לפתע ששון בן ה'74 טרע. הוא טרב להילקח לבית' החולים, מת כעבור שעות מספר.

שלושה וארבעה. נגיים קר'המוג נו' כח לדעת כי הגופה צריכה להשאר בבית עד יום ראשון לעיני הילדים, אם ברצונו להת' קשר עם חברה קדישא. יותר מזה, נגיים לא הכיר במונופולין של החברה על עריכת קבורות.

הוא מהר, כרה קבר במרחק 100 מטר מ' ביתו, מעבר לכביש, ליד ארבעה קברות של חללי מלחמת-העצמאות. בינתיים טהרו את המת בהוצאה אחרונה שלושה מידידיו. אחר טכס קצצר נסתם הגולל.

המשטרה, המשוטטת בקביעות במקום, לא אחרה להגיע לנגיים. היא הסבירה לו כי יש לבדוק את הגופה כדי לגלות את סיבות המוות. לנגיים היתה תשובה אחת בלבד: "מי שיוציא את אבי מהקבר ייכנס במקומו."

איש לא רצה לתפוש את מקומו של ששון, הקבר לא נפתח. לעומת זאת נפתח תיק ב' משטרה נגד שלושת ידידי נגיים בגלל הת' נדבותם הערה. השבוע נקנס כל אחד בלירה אחת.

ליד הקבר המכוסה גל אבנים סיכם נגיים בזעם: "שלוש לירות? לי אין אפילו חצי לירה בשביל מצבה!"

חקלאות גם איכרים

חצי תריסר יישובי משלט ואלפי חניכים הוכיחו את כוחו של חיל הנח"ל לחינוך להתישבות חקלאית. החודש החליט הנח"ל לא להסתפק יותר בהכנות גרעיני הכשרה מאורגנים לחקלאות, מצא גם דרך לסייע ל' בודדים, שאינם שואפים להתישב בנגב דה' קא, רוצים בכל זאת להקים לעצמם משק חקלאי.

ביצוע החלטה זו התבטא בכינוס חיילים מכל יחידות צה"ל, שהביעו את רצונם לכה' במדרשה החקלאית של הנח"ל, שם ביולו החק' לאים-הפרטיים לעתיד את החודשים האח' רונים לשירותם בצבא במחצית יום עבודה אצל איכרים בסביבה ובמחצית יום לימוד על נושאים חקלאיים מגידול בעלי חיים, הש' קאה, הכשרת קרקע ועד ללמוד ההבדל בין אדמת בעל לאדמת שלחין.

הודה, השבוע, מיכאל שפר, איש משדר החקלאות, מיוזמי המפעל: "לא הערכת את הבחורים מספיק. פרט לשניים כבר הודיעו כל חניכי הקורס על רצונם לצאת להתיש' בות חקלאית."

* ראשי התיבות של נונך חנוך יוחס.

ארצות הברית הציוני מן הדרום

הגבר הרזה ורחב הכתפיים שפסע בחצר בנייני המוסדות בירושלים כשבדור תיק עור לא היה מבקר סתם מחוץ-לארץ. היה זה החשוב באנשי הוועד הפועל הציוני — מורטימר מיי, נשיא ההסתדרות הציונית ה' אמריקאית. קולו קבע בדיונים הפתוחים רי הסגורים של הוועד הפועל לא רק בענייני הקציב ומדיניות עלייה אלא גם בשטחים כה מרוחקים זה מזה כחינוך תורני וכהשקעות הון מחוץ לארץ.

לעמדת מפתח זאת הגיע מיי לפני שלושה חודשים, אחר שעלה בעשר השנים האחרו' גות לתוך צמרת ציוני ארצות-הברית. מיי, שלא כרוב מנהיגי ציוני אמריקה, הוא ליד ארצות-הברית, בן יוצאי גרמניה שהתישבו בדרום מעוט האוכלוסיה היהודית, פיתחו תע' שיית טריקו ענפה.

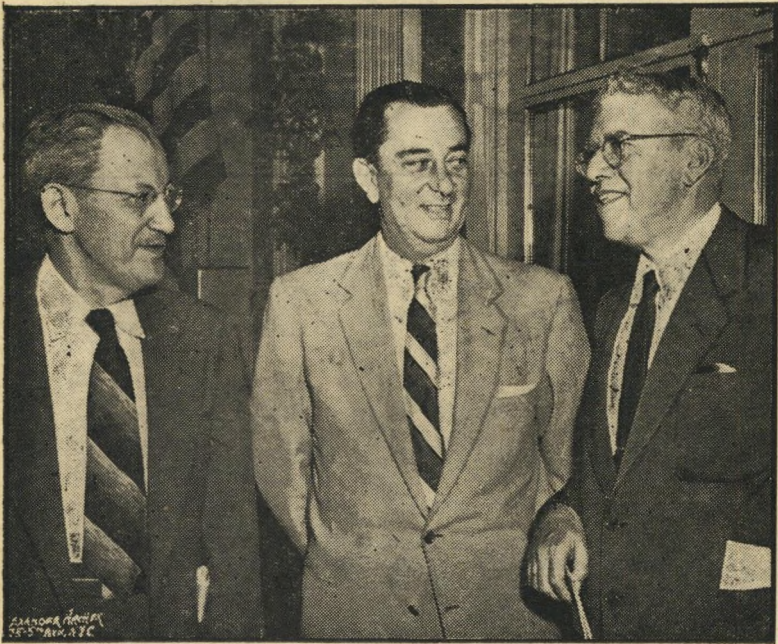
אל פנקסי חציקים כאשר הופיעה הציונות בארצות-הברית היה טבעי הדבר כי מנהיגיה יקומו מחוץ שורות המהגרים חסרי המנוחה מאירופה, שטרם רוככו על ידי השפע שציפה להם בארצם החדשה. כך

לשחק תפקיד יסודי בקריירה הציונית-המ' דינית של מיי, תובעי העצמאות ניצחו, סילבר קיבל את הפיקוד על ההסתדרות הציונית הגדולה בי' עולם. מיי נתמנה אחראי לפעולות בדרום, הניח את היסודות לגיוס הקהילות היהודיות לקראת המאמץ הכולל שהוכן לסוף מלחמת העולם.

מיתו הפתאומי של רוזבלט ב-1945 הש' איר את הציונות פנים אל פנים עם סכנת כליון. עוד פחות ידועה מאישיותו היתה דעתו של הארי טרומן על הציונות, וה' מפקדה הציונית גייסה את כל כוחותיה כדי לקרב את טרומן לציונות. לשם כך נאלצה ההסתדרות הציונית לפתוח במסע הסברה מקיף, להפעיל מחדש את אנשי המפלגה ה' דמוקרטית רבת ההשפעה בדרום, לתמיכה מדינית.

מיי נטש את אשתו, את שלושת ילדיו ואת מפעלו, הפך שגריר לא-רשמי של ה' ציונות תוך חיפוש אחר אהדת סינאטורים, מושלים, וסתם-פוליטיקאים לעניין הציוני הנתון בסכנה.

מן גורפת הילדות. כשהוכרו על דקמת המדינה כבר היה מיי אחד מראשי ה' הסתדרות הציונית בארצות-הברית, מאר

נשיא הסתדרות ציוני אמריקה מיי (ימין) וידידיו* אחרי טריקו והיסטוריה, שגריר לא-רשמי

שיהדות צפון ארצות-הברית, כמעט ונט' גני תמיכת ההמונים במאמץ המלחמה ה' ישראל. לפנקסי חציקים העביס שלה לשם התרמה לקרנות צדקה וציבור.

יהדות הדרום טיפחה חיי קהילה משלה, שמה את הדגש על פעילות דתית ומפעלי צדקה. באווירה זו גדל מיי, הבכור בשני בני המשפחה.

מגעו הראשון עם יהדות הצפון בא כאשר נכנס לאוניברסיטת קולומביה המפורסמת בניו-יורק. כשחזר משם, כבוגר מצטיין, הביא עמו לעירו נאשחיל, במדינת טאנאסי, הבנה חדשה של חיים יהודיים.

הוא החל מתמסר להרחבת מפעלי הטרקיו של משפחתו, התמסר גם לפעילות יהודית וציונית. הוא יצא לעתים קרובות יותר ויותר למסעות הסברה ואיסוף כספים, וגם להרצאות משכילות על היסטוריה אמריק' אית יהודית, אחד מעיסוקיו החביבים של מיי עד היום.

בתוך המחנה הנכון. מיי החל מת' בלט במיוחד בשנת 1944, כשבחר בצד הנ' כון במערכה הפנימית של ציוני ארצות הברית על מדיניותם בשנות המלחמה. אותה שנה חששה הממשלה האמריקאית שעידוד תביעות הציונות לעצמאות בארץ ישראל יובן כאיום לאחדות בנות הברית, עתה הכל כדי להשתיק את המחנה הציוני ב' ארצות-הברית שדרש עצמאות לאלתר.

ראשי מחנה זה היו ד"ר אבא הליל סיל' בר, ד"ר עמנואל ניומן רבי אירבינג מילר, דניאל פריש. אחד מתומכיהם הנלהבים: מורטימר מיי. תמיכה זו הניחה את היסוד ליידידות איתנה בין ניומן למיי שהיתה עתידה

* י"כ צ"כ גורג' פלש, בחליפה הבהירה וד"ר עמנואל ניומן.

הארץ

התלבושת — מתנת "מדים" — למכת היופי של ישראל (לאשה).
יהודית ג. בן-שמן
דור דור ומכותיו.

מיכה לבנה, מעין ברוך
מכל תלמידותי השכלתי.